

Woda jako broń: od historycznego zakazu do praktyk syjonistycznych

Woda, najbardziej podstawowa potrzeba życia, była przez całą historię wykorzystywana jako broń – używana do głodzenia, wywoływania chorób, wysiedlania i niszczenia ludności cywilnej. Prawo międzynarodowe, rozwijane przez wieki wojen i refleksji, wyraźnie zakazuje zatruwania, niszczenia lub odmawiania dostępu do źródeł wody. Jednak w czasach współczesnych znajdujemy państwo – **Izrael** – które wielokrotnie naruszało te normy, zarówno historycznie, jak i systematycznie, w swojej kolonizacji i okupacji ziemi palestyńskiej. Od wojny biologicznej w 1948 roku po sabotaż infrastruktury na Zachodnim Brzegu i taktyki obłężenia w Gazie, wykorzystanie wody jako broni pozostaje stałą cechą polityki syjonistycznej.

Niniejszy esej śledzi historię uzbrajania wody, jej zakaz w prawie międzynarodowym oraz ewolucję izraelskich taktyk od jawnego zatruwania po strukturalną dominację. Bada również, jak niepowodzenie wczesnych żydowskich planów zemsty w powojennej Europie przyczyniło się do przekierowania przemocy – co doprowadziło do długotrwałego i trwającego ataku na życie Palestyńczyków poprzez kontrolę i niszczenie wody.

Uzbrajanie wody: przegląd historyczny

Celowe zatruwanie źródeł wody od dawna było potępiane jako odrażający akt wojny. Starożytne i średniowieczne przykłady są liczne, od oblegających armii zatruwających studnie zwłokami po użycie naturalnych toksyn. W miarę ewolucji prawa wojennego takie czyny stały się prawnie i moralnie nie do przyjęcia.

- **Konwencja haska IV (1907)** zakazuje używania trucizny lub zatrutych broni (art. 23(a)).
- **Protokół genewski (1925)** zakazuje broni chemicznej i biologicznej, w tym w wodzie.
- **Konwencja o broni biologicznej (1972)** oraz **Konwencja o broni chemicznej (1993)** potwierdzają te zakazy.
- **Statut rzymski ICC (1998)** określa użycie zatrutej wody jako zbrodni wojennej zgodnie z artykułem 8(2)(b)(xvii).

Do XX wieku takie czyny stały się **międzynarodowym prawem zwyczajowym**, wiążącym wszystkie państwa i podmioty. Jednak te normy zostały szybko naruszone podczas ustanawiania państwa syjonistycznego w Palestynie.

Operacja „Rzuć swój chleb” i syjonistyczne zatrucie wody (1948)

W 1948 roku, podczas Nakby (przymusowego wysiedlenia ponad 750 000 Palestyńczyków), izraelskie milicje i jednostki naukowe przeprowadziły celowe operacje wojny biologicznej przeciwko palestyńskim cywilom. Jednym z najjaskrawszych przykładów było zatrucie zaopatrzenia w wodę **bakteriami tyfusu**:

- **Akka (maj 1948)**: Siły syjonistyczne zatruiły miejskie zaopatrzenie w wodę tyfusem, powodując masowe choroby. Czerwony Krzyż interweniował. Było to pierwsze znane użycie broni bakteriologicznej przez siły syjonistyczne i zostało skoordynowane przez **Jednostkę 131** Hagany.
- **Gaza (czerwiec 1948)**: Podobny plan został udaremniony przez władze egipskie. Syjonistyczni agenci przenoszący czynniki biologiczne zostali aresztowani przed rozmieszczeniem.
- **Wioski takie jak Biddu, Beit Surik i 'Ayn Karim** miały zatrute lub zniszczone studnie lub zbiorniki, co powodowało choroby i wysiedlenia.
- **Ein al-Zeitun i wiele wiosek w Galilei** miało trwale zniszczone studnie, często w połączeniu z masakrami lub masowymi wysiedleniami.

Te operacje naruszyły wiele postanowień **Regulaminu haskiego**, nawet tych obowiązujących w tamtym czasie, i mieściły się w doktrynie **Planu Dalet** – szerszej strategii depopulacji i odstraszenia.

Od zatrucia Niemiec do zatrucia Palestyny: zmiana celu, narodziny bezkarności

W 1945 roku **grupa Nakam** – sieć ocalałych z Holocaustu oddanych zemście – planowała zatruci **zaopatrzenie w wodę** w niemieckich miastach, takich jak Norymberga i Monachium. Infiltrali miejskie systemy wodociągowe i uzyskali mapy dostępu, zamierzając zabić miliony za pomocą arszeniku. Plan się nie powiódł, gdy brytyjskie władze przechwyciły ich przywódcę, a trucizna została wyrzucona do morza.

Nie mogąc osiągnąć ani ukarać Niemców – geograficznie odległych i politycznie chronionych – gniew grupy nie ustąpił. Został **przekierowany**. O wiele bardziej dostępnym i niechronionym celem był pobliski **naród palestyński**. Byli to ci sami ludzie, którzy w wielu przypadkach podczas Holocaustu i w latach poprzedzających go **udzielali schronienia Żydom**, gdy żadne państwo zachodnie – w tym USA i Wielka Brytania – nie chciało ich przyjąć, co pokazała **Konferencja w Evian** w 1938 roku.

Zaledwie trzy lata później siły syjonistyczne truły palestyńskie studnie – nie w odwecie za Holocaust, ale jako narzędzie kolonizacji i wysiedlenia. Aby to uzasadnić, skonstruowali kłamstwo: że **Palestyńczycy, a nie Niemcy, byli odpowiedzialni za Holocaust**.

Najczęściej powtarzana wersja tego kłamstwa twierdzi, że **Wielki Mufti Jerozolimy, Haj Amin al-Husseini**, „podzegał” lub współplanował Holocaust z Hitlerem. Ta teza rozpada się pod historyczną analizą, ale pozostaje **stałym elementem izraelskiej propagandy**. Nawet dzisiaj konta hasbary i izraelscy politycy powtarzają tę zniekształconą narrację, nazywając zwolenników Palestyny „islamo-nazistami” lub „palinazistami” – odwrócenie narracji

mające na celu wymazanie winy Niemiec i usprawiedliwienie syjonistycznej przemocy wobec Palestyńczyków.

Współczesne taktyki: przemoc osadników i kontrola strukturalna

Chociaż ataki biologiczne ustały, uzbrajanie wody trwa w bardziej podstępnych formach – szczególnie na Zachodnim Brzegu, gdzie izraelski reżim okupacyjny zaprojektował złożony system **strukturalnego pozbawienia**:

- **Wandalizm osadników**: Osadnicy regularnie **kąpią się w wspólnych cysternach**, niszczą rury irygacyjne, strzelają do zbiorników wodnych na dachach i blokują dostęp do źródeł.
- W **lipcu 2025 roku** osadnicy przekierowali wodę przeznaczoną dla ponad 30 palestyńskich wiosek, aby napęłnić **prywatny basen** w pobliskim osiedlu.
- **Sabotaż cystern** obejmuje wypełnianie studni **kamieniami, betonem lub śmieciami**, czyniąc je bezużytecznymi.

Ta przemoc osadników jest **umożliwiana przez politykę państwa**, w szczególności zakorzenioną w **Rozkazie Wojskowym 158 (1967)**, który **zobowiązuje Palestyńczyków do uzyskania pozwoleń na wszelkie nowe instalacje wodne**, w tym **zbieranie deszczówki**. Pozwolenia są prawie nigdy nie przyznawane.

Reżim Mekorot: zinstytucjonalizowany apartheid

Izraelska narodowa spółka wodociągowa, **Mekorot**, nadzoruje system, w którym:

- **52%** wydobytej wody trafia do Izraela.
- **32%** do nielegalnych osiedli.
- **Tylko 16%** pozostaje dla Palestyńczyków, liczących miliony.

Tymczasem Palestyńczycy na Zachodnim Brzegu otrzymują zaledwie **20–50 litrów dziennie**, znacznie poniżej **minimum WHO** wynoszącego 100 litrów. Osiedla cieszą się nawadnianymi farmami i basenami. To nie jest niedobór – to supremacja.

W **Obszarze C** nadmierna eksploatacja przez Izrael **Akwiferu Górskiego** spowodowała wysychanie lub zasolenie palestyńskich studni. W miejscach takich jak **Bardala i Al-Auja** rolnictwo upada. Sama ziemia umiera. To jest **ekobójstwo**.

Kryminalizacja nieba: deszczówka jako kontrabanda

Nawet niebo nie jest wolne. Na mocy **Rozkazu Wojskowego 158** zbieranie deszczówki jest kryminalizowane. Cysterny zbudowane bez zezwolenia są:

- **Burzone** przez siły izraelskie.
- **Konfiskowane** jako „nielegalna infrastruktura”.

- **Karane** odcięciem wody (np. wioska w 2017 roku straciła całe zaopatrzenie w wodę na pięć dni).

Te praktyki naruszają **Czwartą Konwencję Genewską, Regulamin haski (1907)** oraz **prawo człowieka do wody** na mocy **ICESCR**. Izraelczycy zużywają co najmniej **cztery razy** więcej wody niż Palestyńczycy.

Gaza: oblężenie jako wojna ekologiczna i biologiczna

W Gazie woda stała się nie tylko towarem – ale bronią **oblężenia**. Od 2007 roku Izrael blokował lub bombardował kluczową infrastrukturę:

- **Odsalarnie** zniszczone.
- **Oczyszczalnie ścieków** celowo atakowane.
- **Paliwo do pomp wodnych** odmawiane.

Od 2025 roku:

- **Ponad 97%** wody w Gazie jest niezdatne do picia.
- Dzieci cierpią na **przewlekłe choroby przenoszone przez wodę**.
- Od **2 marca 2025 roku** Gaza weszła w **fazę 5 głodu IPC**, gdzie osłabione układy odpornościowe sprawiają, że nawet łagodne przypadki **zapalenia jelit** mogą być śmiertelne.

Gdy obrazy **wyględzonych palestyńskich dzieci** krążą w Internecie, izraelskie konta hasbary odrzucają je jako ofiary „chorób genetycznych”. Tę samą tezę głosili kiedyś naziści o ofiarach takich jak **Anna Frank**, która nie zginęła w komorze gazowej, ale z powodu **tyfusu, choroby przenoszonej przez wodę**, w Bergen-Belsen. Echa są przerażające.

Wniosek: zatrucie wody, zatrucie pamięci

Woda zawsze była bronią. Ale w projekcie syjonistycznym stała się doktryną – sposobem na usunięcie, karanie i dominację. Od 1948 roku do dziś studnie były zatruwane, akwifer plądrowany, a pragnienie kryminalizowane. W Gazie dzieci umierają z braku czystej wody. Na Zachodnim Brzegu całe społeczności są zmuszane do opuszczenia swojej ziemi.

A jednak, mimo że ich woda jest kradziona lub niszczona, Palestyńczycy są obwiniani – nie tylko za opór, ale za zbrodnie innych. Naród, który pomógł ratować żydowskich uchodźców z Holokaustu, stał się **jego kozłem ofiarnym** – nie z powodu tego, co zrobił, ale dlatego, że był blisko.

Uzbrajanie wody to **prowadzenie wojny przeciwko samemu życiu**. A przenoszenie winy za ludobójstwo na ofiary jego ocalałych to **zatrucie prawdy**. Jeśli ma być pokój, najpierw musi być sprawiedliwość. A sprawiedliwość zaczyna się od **zdemaskowania broni**, nazwania zbrodni i zwrotu wody – zarówno fizycznej, jak i moralnej – tym, od których została skradziona.